tale

Timeless tales, Boundless Imagination

พฤศจิกายนในหุบเขามูมิน
Moominvalley in November

ตูเว ยานซอน

เขียนและวาดภาพประกอบ

ธารพายุ

แปล

ทอฟต์ไม่คุ้นเคยกับการอ่าน
และเขาใช้เวลาสะกดคำทีละบรรทัดอยู่นาน
เขาหวังว่าหนังสือจะอธิบายว่าทำไมครอบครัวมูมินจึงจากไป
– ตูเว ยานซอน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

แด่ ลัสเซ
น้องชายของฉัน

คำนำสำนักพิมพ์

เพราะครอบครัวมูมินให้ความอบอุ่นราวกับฤดูร้อน
และเป็นความสบายใจที่ไม่มีสิ่งใดมาทดแทนได้

เมื่อเดือนพฤศจิกายนมาเยือน เหล่าผองเพื่อนต่างพากันคิดถึงครอบครัวมูมิน พวกเขาจึงเก็บกระเป๋าแล้วออกเดินทางโดยหวังว่าจะได้พบความอบอุ่นที่โหยหาอีกครั้ง ทั้งฟิลลีจองก์ สนัฟกิ้น เฮมูเลน ทอฟต์ ปู่กรัมเบิล และมิมเบิล ก่อนจะพบว่าครอบครัวมูมินหายไป เหล่าผู้มาเยือนจึงปักหลักในหุบเขามูมินเพื่อรอการกลับมา ระหว่างนั้นพวกเขาจะใช้ชีวิตในบ้านของมูมินกันอย่างไร ชีวิตประจำวันจะยุ่งวุ่นวายขนาดไหน หรือจะเต็มไปด้วยความอบอุ่นก่อนฤดูหนาวมาเยือน

นี่คือเรื่องราวอีกมุมซึ่งเกิดขึ้นหลังจากครอบครัวมูมินออกผจญภัยใน*มูมินออกทะเล* และเป็นบทสรุปสุดท้ายของครอบครัวแสนสุข...มาเฝ้ารอการกลับมาของครอบครัวมูมินไปด้วยกันเถอะ!

tale

สารบัญ

บทที่ 1 1
สนัฟกิ้น

บทที่ 2 8
ทอฟต์

บทที่ 3 14
ฟิลลีจองก์

บทที่ 4 22
สายฝน

บทที่ 5 25
เฮมูเลน

บทที่ 6 31
แรกพบ

บทที่ 7 40
ปู่กรัมเบิล

บทที่ 8 45
สุภาพสตรีผู้สับสน

บทที่ 9 51
มิมเบิล

บทที่ 10 60
ดึกคืนนั้น

บทที่ 11 68
เช้าวันต่อมา

บทที่ 12 80
ฟ้าร้องและฟ้าแลบ

บทที่ 13 95
ดนตรี

บทที่ 14 101
มองหาครอบครัวมูมิน

บทที่ 15 **109**
นัมมิวไลต์

บทที่ 16 **115**
ปิกนิก

บทที่ 17 **123**
การเตรียมการ

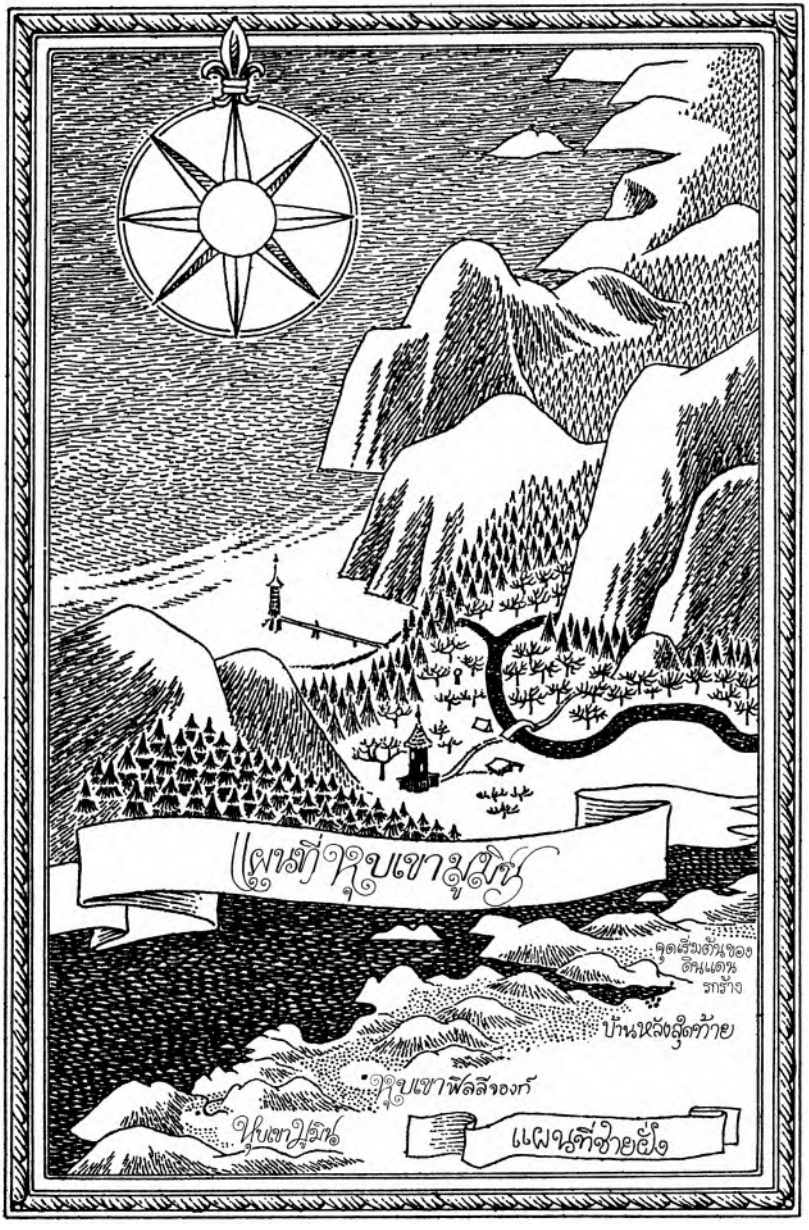
บทที่ 18 **134**
เพื่อน ๆ ที่ไม่มา

บทที่ 19 **150**
หิมะแรก

บทที่ 20 **162**
มุ่งหน้ากลับบ้าน

บทที่ 21 **171**
หวนคืนสู่บ้าน

เกี่ยวกับผู้เขียน **178**

แผนที่หุบเขาอูมิน
จุดเริ่มต้นของดินแดนรกร้าง
บ้านหลังสุดท้าย
หุบเขาฟิลลิจองก์
หุบเขาปูโมน่า
แผนที่ชายขอบ

บทที่ 1

สนัฟกิ้น

ช้าตรู่วันหนึ่งในหุบเขามูมิน สนัฟกิ้นตื่นขึ้นมาในเต็นท์พร้อมความรู้สึกว่าฤดูใบไม้ร่วงมาถึงแล้ว และถึงเวลาเก็บเต็นท์

การเก็บเต็นท์เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วในพริบตา! จู่ๆ ทุกอย่างก็ดูเปลี่ยนไปจากเดิม และหากเรากำลังจะออกเดินทางก็ต้องใช้ทุกนาทีให้เกิดประโยชน์ เริ่มจากการถอนสมอบกของเต็นท์ แล้วราดน้ำดับไฟอย่างรวดเร็วก่อนที่ใครจะหยุดเราไว้หรือเริ่มตั้งคำถาม จากนั้นให้ออกวิ่งพร้อมกับสะพายกระเป๋าเป้ไปด้วย ในที่สุดเราก็อยู่ระหว่างการเดินทาง และทันใดนั้นก็เกิดความรู้สึกสงบ คล้ายกับต้นไม้โดดเดี่ยวที่ใบทุกใบสงบนิ่ง จุดกางเต็นท์

ของเรากลายเป็นพื้นหญ้าสีซีดที่มีรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าอันว่างเปล่า เวลาต่อมาในตอนเช้า เพื่อน ๆ จะตื่นขึ้นมาและพูดว่าเขาไปแล้ว ฤดูใบไม้ร่วงกำลังจะมา

สนัฟกิ้นเดินไปเรื่อย ๆ อย่างสงบ ป่าค่อย ๆ โอบล้อมรอบตัวเขาและฝนก็เริ่มตก สายฝนตกลงบนหมวกสีเขียวและเสื้อกันฝนของเขาซึ่งเป็นสีเขียวเช่นกัน เสียงดังเปาะแปะทุกหนทุกแห่ง ผืนป่าห่อหุ้มเขาไว้ในความอ้างว้างอันอ่อนโยนและงดงาม

มีหุบเขามากมายตามชายฝั่ง เทือกเขาทอดตัวลงสู่ทะเลเป็นแนวโค้งยาวสง่างามไปยังแหลมและอ่าวต่าง ๆ ซึ่งเว้าลึกเข้าไปในดินแดนรกร้าง หนึ่งในหุบเขาเหล่านี้มีฟิลลีจองก์ตัวหนึ่งอาศัยอยู่ตามลำพัง ในช่วงชีวิตของสนัฟกิ้นเคยพบฟิลลีจองก์มามากมาย และรู้ว่าพวกเธอต้องทำสิ่งต่าง ๆ ตามวิถีและตามกฎโง่ ๆ ของตัวเอง แต่ไม่มีครั้งไหนที่เขาจะเงียบเท่ากับตอนที่เดินผ่านบ้านของฟิลลีจองก์

รั้วเป็นเสาตรงและมียอดแหลม ประตูรั้วล็อกกุญแจไว้ ภายในสวนค่อนข้างว่างเปล่า ราวตากผ้าเก็บอยู่ในร่ม และกองฟืนหายไป ไม่มีเปลญวน และไม่มีเครื่องเรือนในสวน ไม่มีความยุ่งเหยิงอันมีเสน่ห์ซึ่งปกติจะรายล้อมบ้านในฤดูร้อน ไม่มีคราด ไม่มีถังน้ำ ไม่มีหมวกที่ถูกทิ้งไว้ ไม่มีจานรองถ้วยใส่นมให้แมว ไม่มีข้าวของอันคุ้นเคยอื่น ๆ ที่มักจะวางอยู่รอบ ๆ เพื่อรอคอยวันรุ่งขึ้น ซึ่งทำให้บ้านดูเป็นมิตรและมีผู้อาศัย

ฟิลลีจองก์รู้ว่าฤดูใบไม้ร่วงมาถึงแล้ว และเธอก็ขังตัวเองอยู่ข้างใน บ้านของเธอปิดเงียบโดยสิ้นเชิง แต่เธออยู่ที่นั่น ลึกเข้าไปข้างใน หลังผนังสูงซึ่งผ่านเข้าไปไม่ได้โดยมีต้นสนเฟอร์

หนาแน่นบดบังหน้าต่าง

การเปลี่ยนแปลงอันเงียบสงบจากฤดูใบไม้ร่วงสู่ฤดูหนาวนั้น ไม่ใช่ช่วงเวลาที่เลวร้ายแม้แต่น้อย แต่เป็นช่วงเวลาแห่งการป้องกันและการทำสิ่งต่าง ๆ ให้ปลอดภัย พร้อมทั้งดูให้แน่ใจว่าตุนเสบียงไว้มากพอเท่าที่จะหามาได้ แถมยังเป็นเรื่องดีที่จะรวบรวมทุกสิ่งทุกอย่างที่เรามีมาไว้ใกล้ ๆ เท่าที่จะเป็นไปได้ เพื่อกักเก็บความอบอุ่นและความคิดของเรา แล้วซุกตัวอยู่ในโพรงลึก

ซึ่งเป็นแก่นของความปลอดภัยที่เราใช้ป้องกันสิ่งสำคัญ มีค่า และของตัวเราเอง จากนั้นความหนาว พายุ และความมืดก็จะทำเรื่องเลวร้ายเท่าที่พวกมันจะทำได้ พวกมันอาจคลำทางขึ้นมาตามผนังเพื่อมองหาทางเข้า แต่พวกมันจะหาไม่พบ ทุกอย่างปิดไว้แล้ว และเราก็นั่งอยู่ข้างใน หัวเราะท่ามกลางความอบอุ่นและความโดดเดี่ยว เพราะเราได้เตรียมการไว้ล่วงหน้าแล้ว

มีพวกที่อยู่บ้านและพวกที่จากไป เป็นเช่นนั้นเสมอ พวกเราทั้งหมดเลือกได้ แต่ต้องเลือกในขณะที่ยังมีเวลาและต้องไม่เปลี่ยนใจเด็ดขาด

ฟิลลีจองก์เริ่มตีพรมอยู่หลังบ้าน เธอตีอย่างบ้าคลั่งและเป็นจังหวะด้วยแรงทั้งหมดที่มี และไม่ว่าใครก็ฟังออกว่าเธอชอบตีพรม สนัฟกิ้นเดินต่อไป จุดกล้องยาสูบพลางคิดว่า “พวกที่อยู่ในหุบเขามูมินคงตื่นกันแล้ว คุณพ่อมูมินกำลังไขลานนาฬิกาและเคาะเครื่องวัดความกดอากาศ คุณแม่มูมินกำลังจุดเตา ส่วนมูมินโทรลคงออกไปที่เฉลียงและเห็นว่าจุดกางเต็นท์ของฉันว่างเปล่า เขาคงดูกล่องจดหมายตรงสะพานซึ่งข้างในว่างเปล่าเช่นกัน ฉันลืมเขียนจดหมายบอกลาและฉันไม่มีเวลา แต่จดหมายทุกฉบับที่ฉันเขียนก็เหมือน ๆ กันนั่นแหละ นั่นคือฉันจะกลับมาในเดือนเมษายน ขอให้สุขภาพดี หรือฉันกำลังจะจากไปแต่จะกลับมาในฤดูใบไม้ผลิ ดูแลตัวเองด้วย ถึงยังไงเขาก็รู้”

แล้วสนัฟกิ้นก็ลืมเรื่องมูมินโทรลอย่างง่ายดาย

ตอนพลบค่ำเขามาถึงอ่าวยาวระหว่างเทือกเขาที่ทอดตัวอยู่ในเงามืดตลอดกาล ลึกเข้าไปในอ่าวมีแสงไฟซึ่งจุดขึ้นยามหัวค่ำส่องสว่างตรงบริเวณบ้านที่ตั้งเบียดกันเป็นกลุ่ม

ไม่มีใครออกมาตากฝน

เฮมูเลน มิมเบิล และแกฟฟ์ซีอาศัยอยู่ที่นี่ โดยใต้หลังคาของบ้านทุกหลังจะมีใครสักตัวอาศัยอยู่ เป็นผู้ที่ตัดสินใจว่าจะไม่ไปไหนและต้องการอยู่แต่ในบ้าน สนัฟกิ้นย่องผ่านหลังบ้านของพวกเขา โดยหลบอยู่ในเงามืดและเงียบที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพราะเขาไม่ต้องการคุยกับใคร บ้านหลังใหญ่และบ้านหลังเล็กตั้งอยู่ใกล้กันมาก บางหลังเชื่อมต่อกัน ใช้รางน้ำฝนและถังขยะร่วมกัน มีหน้าต่างชนกัน และได้กลิ่นอาหารของบ้านอีกหลังหนึ่งปล่องไฟ หน้าจั่วสูง ท่อระบายน้ำ และข้างใต้มีทางเดินที่ถูกเหยียบจนสึกจากประตูหนึ่งไปยังประตูอีกบานหนึ่ง สนัฟกิ้นเดินอย่างรวดเร็วและเงียบเชียบพลางคิดว่า โอ้ บ้านทั้งหลาย ฉันเกลียดพวกแกจัง!

ตอนนี้เกือบจะมืดแล้ว เรือของเฮมูเลนถูกลากขึ้นมาวางอยู่ใต้พุ่มออลเดอร์ มีผ้าใบกันน้ำสีเทาคลุมอยู่ สูงขึ้นไปอีกหน่อยมีเสากระโดง กรรเชียง และหางเสือวางไว้ พวกมันกลายเป็นสีดำและแตกร้าวเพราะผ่านฤดูร้อนมาหลายครั้งโดยไม่เคยใช้งาน สนัฟกิ้นสะบัดเนื้อตัวแล้วเดินต่อ

แต่ทอฟต์ซึ่งขดตัวอยู่ในเรือของเฮมูเลนได้ยินเสียงฝีเท้าของสนัฟกิ้น เขากลั้นหายใจ เสียงฝีเท้าของสนัฟกิ้นไกลออกไปเรื่อย ๆ และทุกอย่างกลับมาเงียบอีกครั้ง มีเพียงเสียงฝนตก

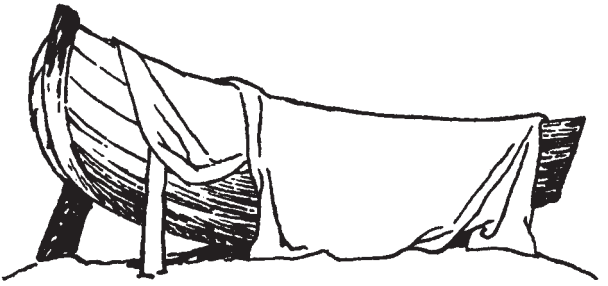
กระทบผ้าใบกันน้ำ

บ้านหลังสุดท้ายตั้งอยู่ตามลำพังใต้แนวต้นสนซึ่งมีสีเขียวเข้ม และจากตรงนี้คือจุดเริ่มต้นของดินแดนรกร้างอย่างแท้จริง สนัฟกิ้นเดินเร็วขึ้นเรื่อย ๆ ตรงเข้าไปในป่า ในตอนนั้นเองประตูของบ้านหลังสุดท้ายก็แง้มเป็นช่องเล็ก ๆ แล้วเสียงแก่ชรามากก็ร้องถามว่า “จะไปไหนเหรอ”

“ไม่รู้สิครับ” สนัฟกิ้นตอบ

ประตูปิดลงอีกครั้ง ส่วนสนัฟกิ้นเข้าไปในป่า โดยมีระยะทางอีกหนึ่งร้อยไมล์แห่งความเงียบรออยู่ข้างหน้า

บทที่ 2

ทอฟต์

เวลาผ่านไปและฝนกำลังตก ไม่เคยมีฤดูใบไม้ร่วงครั้งไหนที่ฝนตกมากขนาดนี้ หุบเขาตามแนวชายฝั่งกลายเป็นที่ลุ่มชื้นแฉะจากน้ำที่ไหลลงมาตามไหล่เขา พื้นดินและเทะแทนที่จะแห้งผากทันใดนั้นฤดูร้อนก็ห่างไกลออกไปจนดูเหมือนว่าไม่เคยมีอยู่จริง อีกทั้งระยะห่างระหว่างบ้านแต่ละหลังก็ดูจะไกลขึ้นเรื่อย ๆ และใคร ๆ ต่างก็ซุกตัวอยู่ในบ้าน

ลึกเข้าไปตรงหัวเรือของเฮมูเลน ทอฟต์อาศัยอยู่ที่นั่น ไม่มีใครรู้ว่าเขาอยู่ที่นั่น ผ้าใบกันน้ำจะถูกเลิกขึ้นแค่ปีละครั้งในช่วงฤดูใบไม้ผลิ แล้วใครผู้หนึ่งจะทาน้ำมันดินเพื่อเคลือบเรือ

และอุดรอยร้าวที่หนักที่สุด จากนั้นผ้าใบกันน้ำก็ถูกดึงปิดอีกครั้ง และเรือซึ่งอยู่ข้างใต้ก็ได้แต่รอต่อไป เฮมูเลนไม่เคยมีเวลาพาเรือออกทะเล ถึงอย่างไรเขาก็ไม่รู้วิธีแล่นเรือ

ทอฟต์ชอบกลิ่นน้ำมันดิน และเขาพิถีพิถันเรื่องสถานที่พักอาศัยซึ่งต้องมีกลิ่นหอม อีกทั้งเขายังชอบขดเชือกที่โอบล้อมรอบตัวเขาและชอบเสียงฝนที่ดังไม่หยุด เสื้อคลุมตัวใหญ่ของเขาทั้งอบอุ่นและเหมาะที่จะสวมใส่ในค่ำคืนอันยาวนานของฤดูใบไม้ร่วง

ในตอนเย็น เมื่อใครต่อใครกลับบ้านและอ่าวตกอยู่ในความเงียบ ทอฟต์จะเล่าเรื่องที่เขาแต่งขึ้นเองให้ตัวเองฟัง เป็นเรื่องเกี่ยวกับครอบครัวแสนสุข เขาจะเล่าเรื่องนั้นจนกระทั่งหลับไป และในเย็นวันต่อมาเขาก็จะเล่าต่อจากตอนที่เล่าค้างไว้ หรือเริ่มเล่าใหม่ทั้งหมดตั้งแต่ต้นอีกครั้ง

โดยปกติแล้วทอฟต์จะเริ่มต้นด้วยการบรรยายถึงหุบเขามูมินอันแสนสุข เขาค่อย ๆ เดินลงเนินที่มีต้นสนสีเข้มและต้นเบิร์ชสีอ่อนขึ้นอยู่ อากาศเริ่มอบอุ่น เขาพยายามบรรยายความรู้สึกเมื่อหุบเขาเปิดกว้างสู่สวนป่าสีเขียวชอุ่มซึ่งสว่างไสวด้วยแสงแดด ใบไม้สีเขียวพลิ้วไหวไปตามลมฤดูร้อน หญ้าสีเขียวอยู่รอบตัวเขาโดยมีแสงแดดที่สาดส่องลงมาเป็นหย่อม ๆ พร้อมทั้งเสียงผึ้งและทุกสิ่งมีกลิ่นหอมกรุ่น เขาเดินต่อไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งได้ยินเสียงแม่น้ำ สิ่งสำคัญคือต้องไม่เปลี่ยนรายละเอียดแม้แต่อย่างเดียว มีอยู่ครั้งหนึ่งที่เขาลองเติมบ้านตากอากาศไว้ริมแม่น้ำ แล้วพบว่านั่นเป็นความผิดพลาด เพราะตรงนั้นควรมีแค่สะพานกับตู้รับจดหมาย จากนั้นเขาก็เดินมาถึงพุ่มไลแล็ก

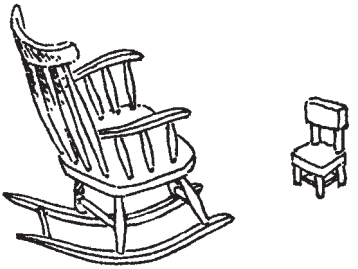
และโรงเก็บฟืนของคุณพ่อมูมิน ซึ่งทั้งสองอย่างต่างก็มีกลิ่นอายของฤดูร้อนและความปลอดภัยในแบบของมันเอง

ที่นั่นเงียบสงบมากและยังเป็นช่วงเช้าตรู่ ตอนนี้ทอฟต์มองเห็นลูกแก้วสีฟ้าซึ่งตั้งประดับอยู่บนเสาที่ท้ายสวน เป็นลูกแก้วของคุณพ่อมูมินซึ่งดีที่สุดในหุบเขา เป็นลูกแก้ววิเศษ

ต้นหญ้าขึ้นสูงและเต็มไปด้วยดอกไม้ ทอฟต์บรรยายถึง

พวกมันให้ตัวเองฟัง เขาเล่าถึงทางเดินที่กวาดเรียบร้อยซึ่งริมทางเดินประดับด้วยเปลือกหอยและก้อนทองคำ จากนั้นเขาก็ทำตัวอ้อยอิ่งเมื่อมาถึงจุดเล็ก ๆ ที่แสงแดดส่องกระทบ ซึ่งเป็นสิ่งที่เขาชอบเป็นพิเศษ เขาปล่อยให้สายลมถอนใจอยู่สูงขึ้นไปเหนือหุบเขาและพัดผ่านป่าบนไหล่เขา จากนั้นก็เงียบสงบอีกครั้ง ความเงียบสงบกลับมาอย่างแท้จริง ต้นแอปเปิลกำลังออกดอก เขาวางลูกแอปเปิลบนต้นไม้บางต้น แต่แล้วก็เก็บกลับมาใหม่ เขาแขวนเปลญวนและโรยขี้เลื่อยสีเหลืองหน้าโรงเก็บฟืน ตอนนี้เขาเข้าใกล้บ้านมากแล้ว แปลงดอกโบตั๋นอยู่ตรงนั้น และตอนนี้เขาก็มาถึงเฉลียง...เฉลียงนอนอาบแดดยามเช้าและมันก็เหมือนที่ทอฟต์ทำขึ้นไม่มีผิด ทั้งราวไม้ฉลุ ต้นสายน้ำผึ้ง เก้าอี้โยก และทุกสิ่งทุกอย่าง

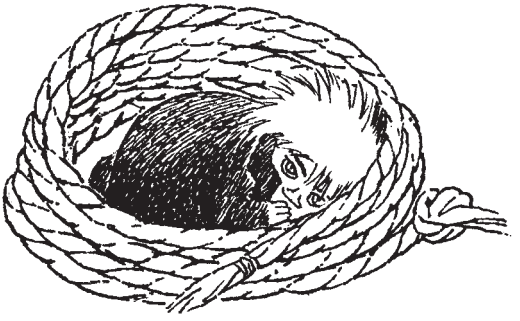
ทอฟต์ไม่เคยเข้าไปในบ้าน เขารออยู่ข้างนอก รอให้คุณแม่มูมินออกมาที่ขั้นบันได

น่าเสียดายที่เมื่อเล่าถึงตรงนั้นเขามักจะหลับ เขาเห็นใบหน้าของเธอเพียงครั้งเดียวซึ่งเห็นเพียงแวบเดียวตรงช่องประตู

ใบหน้านั้นกลมและดูเป็นมิตร คุณแม่มูมินกลมทั้งตัวแบบที่พวกแม่ ๆ ควรจะกลม

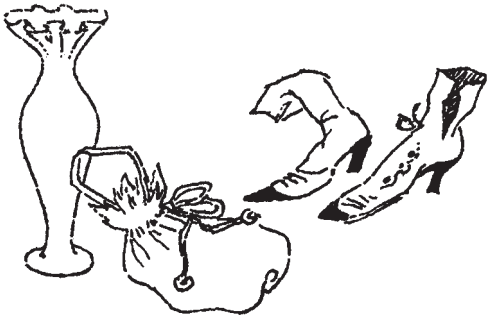
ตอนนี้ทอฟต์เดินเตร่ไปทั่วหุบเขาอีกครั้ง เขาเคยทำสิ่งนี้เป็นร้อย ๆ ครั้ง และในแต่ละครั้ง ความตื่นเต้นที่ได้กลับไปทำซ้ำอีกครั้งก็จะยิ่งรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ ทันใดนั้นหมอกสีเทาก็คืบคลานเข้ามาปกคลุมภูมิทัศน์ ภาพตรงหน้าถูกบดบัง เขาเห็นเพียงความมืดใต้เปลือกตาที่ปิดสนิท และได้ยินเสียงฝนฤดูใบไม้ร่วงที่ตกกระทบผ้าใบกันน้ำอย่างไม่สิ้นสุด ทอฟต์พยายามกลับไปยังหุบเขาแห่งนั้น แต่ไม่สำเร็จ

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นหลายครั้งในช่วงสัปดาห์ที่ผ่านมา และทุกครั้งหมอกจะคืบคลานเข้ามาเร็วขึ้น วันก่อนหมอกคืบคลานไปถึงโรงเก็บฟืน และในตอนนี้ พอใกล้ถึงพุ่มไลแล็กก็มืดแล้ว ทอฟต์ขดตัวใต้เสื้อคลุมพลางคิดว่า “พรุ่งนี้ฉันคงไปไม่ถึงแม่น้ำด้วยซ้ำ ดูเหมือนฉันจะบรรยายสิ่งต่าง ๆ เพื่อให้ตัวเองมองเห็นพวกมันไม่ได้อีกต่อไป ทุกอย่างถอยหลังกลับ”

ทอฟต์หลับไปครู่หนึ่ง เมื่อตื่นขึ้นในความมืดเขาก็รู้ว่าจะทำอะไร เขาจะทิ้งเรือของเฮมูเลนและมุ่งหน้าไปยังหุบเขามูมิน เดินขึ้นไปบนเฉลียง เปิดประตู จากนั้นก็บอกพวกนั้นว่าเขาเป็นใคร

เมื่อตัดสินใจได้แล้วทอฟต์ก็หลับอีกครั้ง และหลับตลอดคืนโดยไม่ฝันอะไรเลย

บทที่ 3

ฟิลลีจองก์

วันพฤหัสบดีวันหนึ่งในเดือนพฤศจิกายน ฝนหยุดตกแล้วและฟิลลีจองก์ตัดสินใจทำความสะอาดหน้าต่างในห้องใต้หลังคา เธอต้มน้ำในครัวและใส่สบู่ลงไปเล็กน้อย แค่เล็กน้อยเท่านั้น จากนั้นก็ยกชามขึ้นไปชั้นบน ก่อนจะวางบนเก้าอี้และเปิดหน้าต่าง มีบางอย่างหลุดออกมาจากกรอบหน้าต่างและตกลงใกล้มือของเธอ สิ่งนั้นดูเหมือนสำลีก้อนเล็ก ๆ แต่ฟิลลีจองก์รู้ทันทีว่ามันเป็นอะไร สิ่งนั้นคือดักแด้ที่น่าขยะแขยงและข้างในนั้นมีหนอนผีเสื้อสีขาวซีด เธอตัวสั่นพร้อมกับดึงมือกลับ ไม่ว่าเธอจะไปที่ใด ไม่ว่าเธอจะทำอะไร เธอมักจะบังเอิญพบหนอนแมลงที่ไต่ยั้วเยี้ยเสมอ

พวกมันอยู่ทุกหนทุกแห่ง! เธอหยิบผ้าขี้ริ้วและปัดดักแด้ออกไปอย่างรวดเร็ว พร้อมกับเฝ้ามองมันกลิ้งไปตามหลังคา กระดอนข้ามขอบหลังคาแล้วหายไป

“น่าขยะแขยง” ฟิลลีจองก์กระซิบพลางสะบัดผ้าขี้ริ้ว เธอยกชามขึ้นแล้วปีนลอดช่องหน้าต่างเพื่อทำความสะอาดจากด้านนอก

ฟิลลีจองก์สวมรองเท้าแตะในบ้าน ทันทีที่เธอออกไปอยู่บนหลังคาที่ทั้งเปียกและลาดชันก็เริ่มลื่นไถล เธอไม่มีเวลาตื่นตกใจ ร่างผอมบางของเธอโถมไปข้างหน้าอย่างเร็วราวกับสายฟ้าแลบ จากนั้นก็ไถลไปตามหลังคาด้วยท้องอย่างน่าหวาดเสียว รองเท้าแตะสัมผัสขอบหลังคา และเธอก็ติดอยู่ตรงนั้น ตอนนี้เธอขวัญเสีย ความกลัวคืบคลานไปทั้งร่างกายและติดแน่นเหมือนรสขมในลำคอ เธอกะพริบตา แต่ดวงตาของเธอมองเห็นพื้นดินที่อยู่เบื้องล่างไกลลิบ กรามของเธอขบแน่นด้วยความหวาดกลัวและความตกตะลึงจนกรีดร้องไม่ออก

ถึงอย่างไรก็ไม่มีใครอยู่ตรงนั้นให้เธอร้องหาอยู่ดี เพราะในที่สุดฟิลลีจองก์ก็กำจัดญาติ ๆ และพวกที่น่ารำคาญไปหมดแล้ว เธอจึงมีเวลาดูแลบ้านและดูแลความสันโดษมากเท่าที่ต้องการ รวมถึงอาจตกจากหลังคาของบ้านตัวเองอย่างโดดเดี่ยว ตกลงไปในสวนท่ามกลางเหล่าแมลงปีกแข็งและหนอนแมลงวันซึ่งเกินกว่าจะพรรณนา

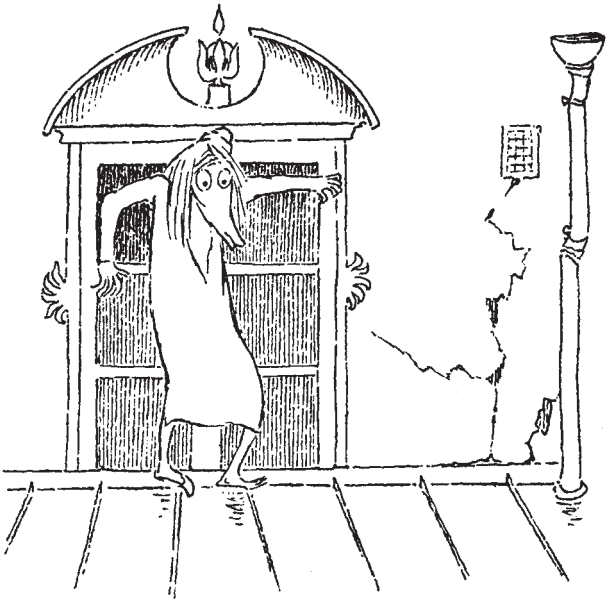
ฟิลลีจองก์ค่อย ๆ คลานขึ้นข้างบนอย่างยากลำบาก มือคลำไปตามหลังคาโลหะที่ลื่น แต่แล้วก็ไถลกลับลงมาอีกและลงเอยตรงจุดเริ่มต้นอีกครั้ง หน้าต่างที่เปิดไว้กระแทกปิดดังปัง

ตามแรงลม สายลมถอนใจอยู่ในสวนเบื้องล่าง แล้วเวลาก็ผ่านไป จากนั้นฝนสองสามหยดก็ตกกระทบหลังคา

แล้วฟิลลีจองก์ก็นึกถึงสายล่อฟ้าซึ่งต่อขึ้นไปถึงห้องใต้หลังคาอีกฝั่งของบ้าน เธอเริ่มขยับไปตามขอบหลังคาอย่างเชื่องช้ามาก ๆ ทีละนิดด้วยเท้าข้างหนึ่ง แล้วก็อีกนิดด้วยเท้าอีกข้าง ฟิลลีจองก์หลับตาปี๋ เธอแนบท้องกับหลังคาแล้วเคลื่อนตัวไปรอบบ้านหลังใหญ่ของเธอ ตลอดเวลานั้นเธอเอาแต่นึกถึงอาการเวียนหัว จะเป็นอย่างไรเวลาที่อาการนั้นกำเริบ แต่แล้วมือของเธอก็สัมผัสสายล่อฟ้า เธอคว้ามันไว้สุดชีวิต แล้วดึงตัวเองขึ้นไปข้างบนอย่างระมัดระวังทั้งที่ยังหลับตาปี๋ ตอนนี้โลกทั้งใบไม่มีสิ่งอื่นใด นอกจากลวดเส้นบาง ๆ เส้นหนึ่งซึ่งมีฟิลลีจองก์ห้อยอยู่

เธอเกาะขอบไม้แคบ ๆ ที่ล้อมรอบห้องใต้หลังคา ดึงตัวเองขึ้นไปแล้วนอนนิ่ง จากนั้นเธอก็ค่อย ๆ ใช้แขนขายันตัวลุกขึ้นและรอจนกระทั่งขาหยุดสั่น เป็นเรื่องที่ไม่ตลกเลยสักนิด เธอเริ่มขยับไปข้างหน้าทีละนิด โดยแนบใบหน้ากับผนัง ผ่านหน้าต่างบานแล้วบานเล่า แต่หน้าต่างทุกบานปิด จมูกของเธอยาวเกินไปจนเกะกะ ผมของเธอตกลงมาปิดดวงตาและทำให้คันจมูก “ฉันต้องไม่จาม ถ้าจามจะเสียหลัก...ฉันต้องไม่มองและต้องไม่คิดอะไรเลย ส้นรองเท้าแตะเบี้ยวไปข้างหนึ่ง ไม่มีใครสนใจว่าเกิดอะไรขึ้นกับฉัน เสื้อรัดทรงของฉันย่นไปถึงไหนต่อไหน และในวินาทีใดวินาทีหนึ่งต่อจากนี้ ในวินาทีแสนเลวร้ายทั้งหมดนี้...”

ฝนเริ่มตกอีกครั้ง ฟิลลีจองก์ลืมตาและเห็นหลังคาสูงชันเหนือไหล่ เธอมองเห็นขอบหลังคาและการตกลงไปด้านล่างผ่านความว่างเปล่า ขาของเธอเริ่มสั่นอีกครั้ง และทุกอย่างเริ่ม

หมุนวนไปรอบ ๆ – อาการเวียนหัวกลับมาแล้ว และฉุดเธอออกห่างผนัง พริบตานั้นขอบไม้ที่เธอยืนอยู่กลายเป็นสิ่งที่ทั้งบางและแคบเหมือนมีดโกน ในเสี้ยววินาทีอันยาวนาน ชีวิตทั้งชีวิตของฟิลลีจองก์ก็พลันย้อนกลับมาในหัว เธอค่อย ๆ เอนตัวไปข้างหลัง ออกห่างจากความปลอดภัยและเข้าสู่มุมที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ซึ่งทำให้เธอตกลงไป ก่อนจะห้อยค้างอยู่ตรงนั้นเนิ่นนานราวกับตลอดกาล จากนั้นจึงเอนตัวไปข้างหน้าอีกครั้ง

ตอนนี้เธอไม่เหลืออะไรเลย เป็นเพียงสิ่งที่พยายามทำให้ตัวเองแบนราบที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้และขยับต่อไป หน้าต่าง